

Chociaż Sąd nie uznał za uzasadnione, by połączyć rozstrzygnięcie zarzutu niedopuszczalności z rozstrzygnięciem w sprawie głównej, określił ramy prawne obowiązku zapłaty, któremu podlega Rumunia w zakresie uregulowanym w decyzji 2007/436/EG, Euratom⁽¹⁾ i rozporządzeniu nr 1150/2000⁽²⁾, przy czym stwierdził, że państwo rumuńskie zgodnie z tymi przepisami jest zobowiązane do ustalenia i zapłaty kwoty 14 883,79 EUR jako tradycyjnych zasobów własnych.

Poprzez rozpatrzenie charakteru i zasadności obowiązku zapłaty Sąd rozpoznał sprawę co do istoty i tym samym postąpił wbrew swej decyzji o rozpoznaniu wyłącznie zarzutu niedopuszczalności.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii przez Sąd

Rumunia uważa, że Sąd błędnie zakwalifikował charakter obowiązków wynikających z pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r. i w ten sposób dopuścił się błędu prawnego, który wpłynął na przeprowadzoną przezeń analizę w odniesieniu do (i) oceny uprawnień Komisji i (ii) charakteru zaskarżonego pisma.

Posiłkowo Rumunia uważa, że Sąd naruszył prawo Unii i orzecznictwo Trybunału, stwierdzając, że obowiązkiem państw członkowskich jest ustalenie, czy występuje strata tradycyjnych zasobów własnych, i że istnieje obowiązek zapłaty takich zasobów.

Ponadto Rumunia kwestionuje zastosowanie mechanizmu zapłaty warunkowej w niniejszej sprawie i w konsekwencji związane z tym rozważania Sądu.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 17 listopada 2015 r. – J. N., druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-601/15)

(2016/C 038/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: J. N.

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180) jest zgodny z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303/01):

(1) w sytuacji gdy obywatel państwa trzeciego został zatrzymany na podstawie art. 8 ust. 3 lit. e) tej dyrektywy, a na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180) przysługuje mu prawo do pozostania w państwie członkowskim dopóki w przedmiocie jego wniosku o udzielenie azylu nie zostanie wydana decyzja pierwszej instancji; oraz

- (2) w świetle wyjaśnień dotyczących karty praw podstawowych (Dz.U. 2007 C 303/02), zgodnie z którymi prawnie nałożone ograniczenia praw przewidzianych w art. 6 karty nie mogą wykraczać poza ramy dozwolone przez EKPC w treści artykułu 5 ust. 1 lit. f) i przy uwzględnieniu wykładni tego ostatecznego postanowienia dokonanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, w szczególności w wyroku z dnia 22 września 2015 r., Nabil i in. v. Węgry, 62116/12, zgodnie z którą zatrzymanie osoby występującej z wnioskiem o udzielenie azylu jest sprzeczne z wyżej wymienionym postanowieniem EKPC, o ile zatrzymanie to nie zostało nakazane do celów wydalenia?

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-168/14,
Pérez Gutierrez/Komisja, wniesione w dniu 15 listopada 2015 r. przez Ana Pérez Gutiérrez**

(Sprawa C-604/15 P)

(2016/C 038/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Ana Pérez Gutiérrez (przedstawiciel: adwokat J. Soler Puebla)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 września i nadanie dalszego biegu postępowaniu oraz o wydanie kolejnego wyroku, w którym Trybunał:

1. Stwierdzi bezprawną ingerencję w prawo do poszanowania dobrego imienia, prywatności rodzinnej i wizerunku ze względu na wykorzystanie bez zgody wizerunku Patricka Johanna Jacquemyna, ponieważ Komisja Europejska włączyła jego fotografię do biblioteki obrazów ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia dla wyrobów tytoniowych w Unii Europejskiej.
2. Zasądzi od Komisji zapłatę na rzecz wnoszącej odwołanie kwoty 181 104 EUR z tytułu utraconego zysku.
3. Zasądzi od Komisji zapłatę na rzecz wnoszącej odwołanie kwoty jednego eurocenta (0,01 EUR) za paczkę lub wyrób tytoniowy, na którym umieszczono wizerunek Patrycka Jacquemyna, całkowitej kwoty, jaka zostanie ustalona na podstawie wyroku i która obecnie odpowiada kwocie **dwudziestu siedmiu milionów pięciuset osiemdziesięciu ośmiu tysięcy pięciuset dwudziestu czterech EUR (27 588 524 EUR)**.
4. Zasądzi od Komisji na rzecz wnoszącej odwołanie odszkodowanie za uzyskane za niezgodne z prawem wykorzystanie wizerunku Patricka Jacquemyna korzyści w kwocie 13 790 000 EUR w Hiszpanii, miejscu zamieszkania skarżącej i Patricka Jacquemyna.

Zarzuty i główne argumenty

Brak tożsamości między przebiegiem rozprawy a ww. wyrokiem

Wnosząca odwołanie nigdy nie uznała oświadczeń Komisji Europejskiej, ale jedynie wyraziła zgodę na przedstawienie po terminie niezmienionych dokumentów, co nie zostało wyjaśnione w wyroku.

Naruszenie art. 15 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Naruszenie zasady europejskiego uregulowania dostępu obywateli Unii do dokumentów, z jakich skorzystały organy Unii przy podejmowaniu decyzji. Wnosząca odwołanie wielokrotnie zwróciła się o przekazanie jej dokumentów dotyczących praw do wizerunku związanego ze sporną fotografią, a dokumentów tych nigdy jej nie przekazano.